

Värt att vänta på

Varför kunde jag inte döpas nu?

Jessica Larsen

Baserad på en sann berättelse

"Att döpas så som Jesus ... är precis vad jag vill göra"

(se Children's Songbook, s. 104).

"Idag ska vi lära oss en ny sång", sa syster Reid. Den heter 'Jesu dop'. Nu får ni alla blunda och lyssna på musiken."

Jag blundade och slappnade av på stolen. Pianisten började spela melodin som var mjuk och fin, som porlande vatten. Sedan började syster Reid sjunga: *"Jesus kom för länge sedan i Judeens öken ut, till Johannes för att döpas fastän han var Son till Gud."*

Jag kände att en tår rann nerför kinden. Jag försökte torka bort den innan mamma såg det, men det var för sent. Mamma var Primärs president, och hon såg alltid allting. Jag såg att mamma tittade på mig och log sorgset. Hon visste varför jag grät.

Efter kyrkan nynnade min lillasyster Julie på sången hela vägen hem. Jag var tyst.

"Vill du måla med mig?" frågade Julie när vi kom hem.

Jag skakade på huvudet. "Kanske senare. Jag måste göra en sak först."

Pappa var i vardagsrummet. Han satt i sin favoritstol med en öppen bok i knät. Han tyckte om att läsa medan Julie, mamma och jag var i kyrkan.

Jag tog ett djupt andetag. "Pappa?" sa jag. "Får jag döpas?"

Pappa slog igen boken och bad mig sätta mig bredvid honom.

"Men Sadie. Vi har ju pratat om det här. Svaret är fortfarande nej", sa han.

"Men jag vill det så mycket!" sa jag. "Jag fyllde åtta år för flera månader sedan och jag har tänkt mycket på det. Jag vet att kyrkan är sann, och ju längre jag väntar, desto mer vet jag att jag vill döpas."

Pappa skakade på huvudet. "Jag tycker fortfarande att du är för liten för att fatta ett sådant stort beslut. Men du vet att jag älskar dig."

"Jag vet", sa jag. Jag visste att pappa ville mitt bästa. Han trodde bara inte att jag var redo att göra det här valet.

Jag sprang in på mitt rum och böjde huvudet. Jag bad mer intensivt än jag gjort någon gång förut. "Himmelske Fader, jag vill verkligen döpas. Snälla, hjälp pappa att förstå."

Först hände det inget, men jag stannade kvar på knä. Jag hörde melodin till "Jesu dop" i huvudet. Efter en stund var jag inte lika ledsen längre. I stället kände jag mig lugn. Jag började tänka på allt som jag kunde göra fastän jag inte fick döpas än.

Jag kunde fortsätta be och fortsätta gå i Primär. Jag kunde vara ett exempel för Julie, och jag kunde kanske be mamma att fasta för mig nästa vecka.

Den fridfulla känslan var kvar hos mig när jag gick ner för att äta middag. Jag visste inte när, men en dag skulle jag döpas. Och det skulle vara värt att vänta på det.

Six månader senare, två dagar före Sadies nionde födelsedag, fick hon tillåtelse av sin pappa att döpas. ■

Författaren bor i Texas, USA.

OM DU MÅSTE VÄNTA

- Lär dig så mycket du kan om evangeliet.
- Var med på dop och se fram emot när du kan döpas.
- Be om att få prästadömsvälsignelser när du behöver dem.
- Kom ihåg att din himmelske Fader och Jesus älskar dig och lyssnar på dina böner.